

Francesc Sagrera i la Federació de Joves Cristians de Catalunya

Dll, 23/07/2012 per Josep Gallifa

[Universitas](#)

El recordat P. Josep Liñan va escriure el 2006 el llibre “Francesc Sagrera, avançat forjador de ciutadans”. En ell explica la biografia d’aquest singular escolapi i en recull alguns dels seus més importants escrits. Ens detindrem en un aspecte del pensament de Francesc Sagrera, a qui vàrem presentar [en una anterior entrada de bloc](#), a propòsit de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, moviment fundat a finals de 1931 pel Dr. Albert Bonet i Marrufat i en el que Francesc Sagrera va col·laborar.

Era el 1932, uns temps no gens fàcils per l’Església ni per la societat, doncs es començava a manifestar la divisió (pors, odis,...) que uns anys més tard va acabar en la guerra que tots coneixem. “El temps és dolent, però Deu és bo”, deia Francesc Sagrera. Hi havia un sector de l’Església, segurament no majoritari i en el que participava Francesc Sagrera, que sintonitzava amb els valors de la justícia social a partir de la Doctrina Social de l’Església. Pensaven que calia reconquerir la massa treballadora embaucada per l’odi als grans explotadors i aquesta visió, explica Josep Liñan, no sempre era ben compresa per tothom. Per altra banda també a l’aula amb els seus alumnes, Francesc Sagrera educava en els valors de la llibertat, la responsabilitat, la justícia, la ciutadania, i els valors democràtics, concebant l’aula com una petita república. A més Francesc Sagrera es va comprometre amb els Cercles d’Estudi de la Federació de Joves Cristians, que concebia –com explica Josep Liñan– com un autèntic moviment de renovació de Catalunya, que ell esperava i desitjava i que es va malograr per la guerra del 36 i totes les seves conseqüències.

Vegem en aquest context dues reflexions del mateix Francesc Sagrera i fem-ne algun comentari:

“Voleu saber, els romàntics panegiritzadors de les institucions caigudes, quin és l’estat religiós i moral de l’actual joventut? ... Un 5% escàs compleix els seus deures religiosos!” ... “Tinguem la fortalesa de mirar-lo cara a cara, aquest fet; de contemplar-lo, aquest poble estimat, en altre temps cristià, i avui submergit per culpa nostra en les tenebres de la incredulitat i el vici”... “Redreçem-nos: el fet és davant nostre, tràgic, aclaparador. Cal una acció prompta, immediata, directa, heroica, diríem; exercida amb seny i caritat en els medis més allunyats a nosaltres”... “Heus ací el camp d’acció del Fejocisme. A les fàbriques, a les oficines, als tallers, a la terra, als cafès, en els rengles mateixos dels nostres actuals perseguidors, hem d’anar a cercar els nous prosèlits”.

Anotació nostra: La denominada secularització de la societat actual, de la que sovint parlem, no és nova i les seves causes són remotes. La societat catalana ja havia experimentat amb força aquest fenomen. Encara que després, amb el règim sorgit de la guerra civil, la situació es va redreçar com sabem, les arrels tanmateix ja estaven posades i eren bastant fondes. I quines formes d’encarar el fenomen tenia l’Església catalana de llavors, l’Església que havia entès el dinamisme de la democràcia? Ens pot donar alguna pista per actuar en la situació present? Seguim amb el pensament de Francesc Sagrera a propòsit de l’ideal del Fejocisme, amb un

text que és prou eloqüent per respondre per si mateix a aquestes qüestions. I amb aquestes paraules i reflexions de Francesc Sagrera iniciem uns dies de vacances i desitgem als lectors un bon estiu! La veu de Francesc Sagrera (1932):

“No, no es tracta de fer un ‘cafè’ (volia dir un club tancat), ni un ‘partit’, ni una ‘societat’, ni una ‘congregació’ tant sols: l’esperit fejocista no és esperit de divisió, ni de rivalitats, ni de partidismes. Diríem que ha de ser el denominador comú de tots els ‘partits’, l’aglutinant de totes les ‘societats’ i com el principi vital de totes elles, aspirant a constituir aquella formosa unitat en la varietat, principi de tota harmonia i de tota bellesa; però jamai ha de ser una escissió, ni una nota diferencial”... “Aquest encongiment, aquesta estretor, aquesta eterna mania de voler empresonar l’esperit dintre el recinte estret i asfixiant d’una ‘societat’ determinada, posem per cas la més inofensiva i anodina, és ben bé un símptoma de la greu anèmia espiritual que fa tant temps patim; però aquest esperit de secta raquític i mesquí, no és ni serà mai l’esperit cristià, aquell esperit de llibertat evangèlica d’horitzons infinits, ni tampoc és l’esperit de la Federació; altrament nosaltres no hauríem entès mai un borrall del Fejocisme”... “Diríem que més que una concreció material d’individus, el Fejocisme és una idea, és un culte, és un esperit; i que el seu temple i el seu cenacle és el cor, és l’ànima dels joves i de les multituds, sedecs de Veritat i d’Amor”.